

МОВЛЕННЄВІ АКЦЕНТИ ЯК ДЕТЕРМІНАНТ ЛЮДИНИ В СУСПІЛЬСТВІ (НА МАТЕРІАЛІ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ)

Чудовська Т.С.,
старший викладач кафедри іноземних мов

Гращенкова В.В.,
доцент кафедри іноземних мов
Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»
м. Харків, Харківська область, Україна

У Франції є національна мова – французька та мови з регіональними діалектами такі як: провансальська мова, якою розмовляють на південному заході, чи бретонська мова, якою розмовляють у Бретані; не враховуючи всіх іноземних мов, які продовжують практикувати всі ті, що вирішили влаштуватися на Шостикутнику.

Якщо всі розмовляють французькою, не варто думати, що всі розмовляють однаково. Французи дуже чутливі до акценту інших. Коли провінціал приїжджає до Парижу (в цьому випадку французи говорять “monter à Paris” тобто піднятися), він впевнений, що йому обов’язково зроблять декілька зауважень що до його «кумедної вимови». Коли парижанин приїздить до провінції (тут французи говорять “descendre” тобто спуститися), йому теж дають знати що «він розмовляє зухвало», «він не такий, як вони». Насправді, мати акцент це означає розмовляти хоч трішки не так як парижани.

Однак, навіть у самому Парижі, існує все різноманіття акцентів: вимова «riéd-poir», якою розмовляють лише французи з Алжиру; приміська вимова, лише у парижан з окраїн; вимова «beur» яка характеризує манеру вимови деяких молодих французів магрібського походження; вимова “titi” або “вулична вимова”; вимова “BC-BG” (bon chic – bon genre) лише серед “багатих соціальних прошарків Парижу”.

Акцент може бути приємним або жахливим. Тим, хто розмовляє з південним акцентом, пощастило. Це вважається “très joli”, тобто мовозвучним. Тим гірше для тих, хто має сильний Альзаський акцент. Дехто може навіть прискіпливо запитати: ”Ви з Німеччини, звідки саме?”

Але не тільки акцент розділяє французів. Кожний соціальний клас, кожна вікова група володіє своєю манерою розмовляти. Існує звичайно «стандартна французька мова», яку всі вивчають у школі, і яку засоби масової інформації транслюють по всій країні. Але кожен соціальний прошарок володіє своїми «причудами» мови. Розрізняють розмову «інтелігентну», мову політиків, «вишукану» мову та мову «натовпу», які є емблемою солідарності, знак

відношення до певної групи. Люди «сучасні», ті які в курсі всього, схильні вживати «максимум» американських виразів: «il est in», це значить «il est à la mode»; говорячи il est «cool» мають на увазі il est «calme».

Молодь во Франції розмовляє особливим жаргоном, який зветься «verlan», це «à l'envers», тільки склади переставлені навпаки. Вони кажуть, наприклад, «chébran», щоб сказати «branché».

«C'est galère», «c'est trop», «c'est terrible», «c'est génial», «c'est hyper bon», це вирази, що притаманні тільки молоді. Коли молоді люди говорять “Ти мене дивуєш”, це означає “Що ти мене зовсім не дивуєш”.

Щиро кажучи, ці різні манери розмовляти відповідають стилям одягу, який кожен вибирає для себе. Стили говоріння можуть так само сильно відрізнятись один від одного, як джинси і футболка від класичного костюму від Шанель.

Список літератури:

1. Girardet J., Pécheur J. Écho B1. Méthode de français 2e édition. CLE international, 2013-2017. – 151 p.
2. Jacky Beillerot, Nicole Mosconi. Traité des sciences et des pratiques de l'éducation. Dunod, 2014. – 576 p.
3. Ларцев В.С. Особистість як культурно-антропологічне явище // Культурологічний вісник. – Запоріжжя, 2002. С. 85-91.